

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 3-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ХР. ШОЙЛЕКОВА**
МАРИНОВА

при участието на секретаря **МИХАЕЛА Д. МИХАЙЛОВА**
като разглежда докладваното от **МАРИЯ ХР. ШОЙЛЕКОВА МАРИНОВА**
Административно наказателно дело № 20231110216379 по описа за 2023 година

Производството е по чл.145 и сл. от АПК, във вр. с чл.72, ал.4 от ЗМВР и е образувано по жалба на Р. Е. И. от гр.София, срещу Заповед за задържане рег.№230зз-227/04.03.2023г., издадена от полицейски орган при 06 РУ-СДВР - мл. инспектор С. С. В..

Жалбоподателят намира оспорената заповед за незаконосъобразна, тъй като не са посочени конкретни нейни действия, довели до задържането ѝ по чл.72 от ЗМВР. Позовава се на практика ЕСПЧ за изискване при задържането да са посочени всички фактически и правни основания, послужили за издаване на заповедта, както и подробно описание на фактическата обстановка. Намира, че със задържането ѝ е бил нарушен принципа за съразмерност.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява.

Ответникът - полицейски орган при 06 РУ-СДВР, чрез юрк. С. оспорва жалбата, моли процесната заповед да бъде потвърдена като издадена правилно и законосъобразно от компетентен орган. Моли присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а в случай на претендирано адвокатско възнаграждение прави възражение за прекомерност с искане да бъде намалено до минималния размер.

Съдът, намира за установено от фактическа страна следното:

Вино от изготвената Заповед за задържане №230зз-227/04.03.2023г., издадена от

полицейски орган при 06 РУ-СДВР - мл. инспектор С. С. В., на осн. чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР, лицето Р. Е. И. е задържана за срок до 24 часа, считано от 04.03.2023г. в 01:55 часа, за това, че пречи на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба до 04:30 часа, когато е освободена.

Заповедта е отразена в Книгата за задържани лица на 06 РУ-СДВР.

Според докладна записка /ДЗ/ на полицай В. от 06 РУ-СДВР от 04.03.2023г. той, заедно с полицай Ч., били изпратени повторно от ОДЧ-60 за проверка на адрес по сигнал за нарушаване на нощната тишина. На адреса установили озвучаване с аудио-озвучителна система от ап.А6 в ж.к. Лагера, ул. „Балчик“ №**, в.**, ет.**. След позвъняване излязла живущата от жилището Р. Е. И., на която било разпоредено с ясен и отчетлив тон да представи документ за удостоверяване на самоличност, но тя отказала, поради което ѝ били ограничени правата за свободно придвижване - лицето било задържано по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР.

Видно от удостоверение от СДВР с рег.№513р-123676/11.12.2023г., С. С. В. е преназначен на длъжност ст. полицай в Група „Охрана на обществения ред“, Сектор „Охранителна полиция“ към 06 РУ-СДВР, която длъжност изпълнява и към датата на удостоверението.

Според справка от 06 РУ-СДВР, НП №21/20.03.2023г., издадено въз основа на АУАН №47281/04.03.2023г. е връчено по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН и влязло в законна сила на 07.08.2023г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения 14-дневен срок по чл.140, ал.1 от АПК, от надлежна страна и при наличието на правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед не съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР - фактическите и правните основания за задържането. Посочено е, че лицето се задържа на осн. чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, за това, че пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба, но това не може да се приеме за описание на фактическите основания за задържането, за да е наясно задържано лице, по каква причина са предприети действията срещу него, както и да може да организира защитата си. Трябва да се има предвид, че според посочената хипотеза на т.2 - след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба, е било необходимо да се изложат данни в какво се изразява квалифицираното действие на лицето като пречи. Тъй като лицето може да пречи само с активни действия, задължително е било да се опишат именно тези действия, включително и какво е било разпореждане на полицейския орган, за да може да се

отграничи неизпълнение на полицейско разпореждане и пречките за изпълнение на задължения по служба. Става въпрос за описване на конкретни фактически обстоятелства, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което се постановява задържането, може да е извършило такива действия, с които да е попречило на полицейските органи да изпълни службата си. В такъв смисъл са множество решения на ЕСПЧ, според които не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, релевиращи съпричастност към въведеното поведение.

Съдържанието на заповедта за задържане не може да се попълва в съдебно производство по оспорването ѝ, тъй като се ограничава правото на защита на задържания да е наясно с фактическите и правните основания за задържането си и да организира защита си. Не може да се счете за такова посочване, както съставената докладна записка, така и съставените АУАН и НП, защото те са предявени на задържаното лице след неговото задържане, т.е. не към момента, когато И. е била задържана. Така към датата на издаване на заповедта и момента на самото задържане на И. по чл.72 от ЗМВР не са посочени фактическите и правни основания на конкретното задържане за конкретни действия, за да може лицето да разбере, още в момента на ограничаване на правото му на свободно придвижване, за какво деяние му се налага конкретното ограничение. Формулировката „пречи на полицейски орган“, както е направена в процесната заповед, всъщност не са факти и обстоятелства, а такива са дата и място на действията, фактическа обстановка с описани на конкретните действия, с които И. е пречила, издаденото разпореждане. Информираността на лицето е важна и с оглед ефективно упражняване на останалите права и в частност по [чл.74, ал.2, т.6, б. „а“, „б“ и „г“ от ЗМВР](#).

Данните следва да са налични преди издаване на заповедта, респ. преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по-скоро до произвол при прилагането на ПАМ и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ. В случая, не е ясно, защо е задържана жалбоподателя, дали защото е пречила на полицейски орган, дали защото не е изпълнила полицейско разпореждане, или защото самоличността ѝ не е можело да се установи по реда на чл.70 от ЗМВР. Казаното не противоречи на постановеното в ТР №16/31.03.1975г. ОСГК на ВС, че мотивите не е необходимо да съвпадат по време с издаването на административния акт, тъй като магистратите подчертават, че е възможно мотивите, както да предхождат издаването на акта, така да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт, но също и не съществува пречка мотивите да бъдат изложени допълнително, даже отделно от самия акт, но така, че в достатъчна степен да са защитени правата, свободите и законните интереси на лицето. Това означава, че задържаното лице, трябва да е запознато с мотивите за

неговото задържане, без значение, дали те ще са в самата заповед, документ, съставен с оглед на нейното издаване, или в други допълнителни документи, както и в ДЗ, но преди или по време на самото задържане и да са ясни, да са предявени на задържания. В случая няма такива мотиви, нито в ДЗ, съставена на датата на задържане на И., нито в протокола за предупреждение, нито в АУАН и НП.

Всъщност, от съставената докладна записка от полицаи при 06 РУ-СДВР, на 04.03.2023г. в около 01:40 часа И. е била обект на полицейска проверка – втора по подаден сигнал за нарушаване на нощната тишина от нейни съседи, каквото нарушение е установено. При проверката, според докладната тя е отказала да предостави документ за установяване на самоличност, поради което била задържана по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР.

Съгласно чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР полицейският орган може да задържа лице при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в [чл.70](#), а именно предвидени в ал.2 -установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни.

Видно от съдържанието на докладната записка, полицейските служители са установили самоличността на И., тъй като са цитирали трите ѝ имена и ЕГН, но дори и това да е станало след задържането ѝ в 06 РУ, то основанийето не е чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, а е следвало да бъде по чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР. Когато едно лице откаже да представи документ за самоличност, то не пречи на полицейски орган за изпълни задълженията си по служба. Полицейските органи именно затова са натоварени с правомощия по чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР да установяват самоличността на лицата, при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в [чл.70](#). Отказът на проверявано лице да представи документ за самоличност, може да бъде неизпълнение на полицейско разпореждане, но не може чрез отказа да се пречи на полицейски орган, тъй като това е бездействие, а пречките могат да се създават само с действие.

При това положение, освен, че липсва задължително съдържание на заповедта за задържане, същата е издадена и в нарушение на материалния закон.

Оспорената заповед не съответства с целта на закона - ЗМВР.

По своята правна същност, заповедта по чл.72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.22 от ЗАНН. За прилагането, на която е необходимо осъществяването на фактическия състав на нормата. Всяка ПАМ, като задържането за срок от 24 часа налага неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на правно определен резултат. Тази мярка в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. Доколкото по

реда на чл.72 от ЗМВР се ограничава правото на свободно придвижване на едно лице, то тази мярка следва да се прилага по изключение, а не безразборно. Правомощията на органите на МВР да задържат за срок до 24 часа, следва да се упражняват само, когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка, при съблюдаване на принципа на чл.6, ал.2 от АПК за съразмерност, т.е. административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът се издава. Затова с издаване на немотивирана заповед, при неправилно приложение на материалния закон се превишава целта на закона, поради което задържането на жалбоподателя се явява непропорционално и съставлява акт на неоснователна принуда, който противоречи на същността и предназначението на ПАМ по чл.22 от ЗАНН.

По изложените съображения, задържането на И. с оспорената заповед е незаконно, а заповедта за задържане с рег.№230зз-227/04.03.2023г. следва да бъде отменена.

С оглед на изхода на спора, тъй като жалбоподателят не е заплатила 10 лева държавна такса за образуване на делото, МВР следва да бъде осъдено да заплати в полза на СРС тези разходи.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за незаконно задържането на Р. Е. И. със Заповед за задържане рег.№230зз-227/04.03.2023г. по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР и **ОТМЕНЯВА** тази Заповед.

ОСЪЖДА МВР да заплати на СРС държавна такса за образуване на делото в размер на 10.00лв.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд - София Град, в 14-дневен срок от съобщаването на страните, който за жалбоподател тече от датата на съобщаване на това решение, а за ответникът полицейски орган тече от днес, тъй като решението е обявено в присъствие на неговия процесуален представител – юрк. С..

Съдия при Софийски районен съд: _____